

În Noul Testament Marcu este amintit de 10 ori, fiind sărbătorit de Biserica Romano-Catolică în 25 aprilie. Mai întâi cu numele ebraic, Ioan, apoi cu numele roman de Marcu, și de câteva ori sub numele de Ioan-Marcu. Este probabil că a murit în anul 14 al domniei lui Nero, anul 68 după Hristos.

O scriere de la jumătatea secolului al IV-lea ne spune că Sfântul Marcu, în ziua de 24 aprilie, a fost legat de gât cu o funie și târât de păgâni pe străzile Alexandriei, în râsul și batjocura mulțimii. Aruncat în închisoare peste noapte, în ziua următoare a fost supus aceluiași chinuri, dar nu a mai rezistat mult și a murit. Trupul i-a fost aruncat pe un rug aprins, dar creștinii au reușit să-l sustragă și să-i facă o înmormântare convenită sfinților martiri. Se spune că în anul 828 doi negustori venețieni au reușit să obțină trupul Sfântului Marcu și l-au dus la Veneția. Aici între anii 976-1071 s-a înălțat splendida bazilică venețiană închinată Sfântului Marcu, autorul celei de-a doua evanghelii a creștinătății.

Între figurile simbolice pe care Apocalipsul le propune pentru cei patru evangheliști, Sfântului Marcu i se atribuie leul, deoarece în Evanghelia sa scoate în evidență puterea dumnezeiască a lui Iisus, biruitor al duhurilor rele, al celor ce l-au voit moartea, a tot răul.

Sursa: [Informatia Zilei](#)